

Arrest

nr. 181 730 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer RvV X) van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen op 30 mei 2016 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 3 juni 2016.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat verzoekers een Schengenvisum verkregen hadden van de Maltese autoriteiten geldig voor tien dagen tussen 13 mei 2016 en 6 juni 2016.

Op 6 juni 2016 worden verzoekers gehoord.

Op 21 juni 2016 vraagt België aan de Maltese autoriteiten de overname van verzoekers op grond van artikel 12.4, eerste lid van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

De Maltese autoriteiten reageren niet en op 30 augustus 2016 worden zij op de hoogte gebracht door de Belgische autoriteiten dat zij op basis van artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening verplicht zijn verzoekers over te nemen.

Op 6 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de bestreden beslissingen:

Ten opzichte van verzoeker:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : S. alias M.

voornaam : M. alias M. S.

geboortedatum : (...) 1978 alias (...)1976

geboorteplaats : Ghazni

nationaliteit : Afghanistan alias India

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 03.06.2016 asiel in België samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Hij legde de volgende documenten voor: een identiteitsdocument met nummer xxx, verstrekt door de vertegenwoordiging van het UNHCR in New Delhi (India) op 11.08.2011 en geldig tot 23.09.2016; een verblijfsdocument van India ('Registration Certificate/Residential Permit'), afgegeven op 17.05.1992 en een op 21.01.2004 afgegeven huwelijksakte.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de Maltese consulaire diensten in New Delhi (India) de betrokkene een Schengenvisum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van tien dagen tussen 13.05.2016 en 06.06.2016.

De betrokkene werd gehoord op 06.06.2016 en verklaarde dat hij, staatsburger van Afghanistan en Sikh, in 1992 van Afghanistan naar India vluchtte. Op 27.05.2016 vlogen de betrokkene en zijn gezin van India via Italië naar Malta met een volgens de betrokkene door een smokkelaar geregeld paspoort van India en een door de ambassade van Malta afgegeven visum. Na een verblijf van twee dagen vlogen de betrokkene en zijn gezin van Malta naar België.

De betrokkene stelde dat de smokkelaar België koos. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Maltese instanties omdat Malta hem niet zal accepteren en hij niets van Malta weet.

De betrokkene verklaarde geen in België. Hij stelde dat zijn beide ouders en een jongere broer al geruime tijd in het Verenigd Koninkrijk verblijven.

Op 21.06.2016 werd een verzoek voor overname met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 gericht aan de Maltese instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Malta met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch stelde het Hof dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kent waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De voorbije jaren werd in verscheidene bronnen (rapporten, mededelingen, standpunten...) gewezen op problematische aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. De kritiek richtte zich voornamelijk op de "automatische" detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze binnen reisden, de ontoereikende opvangstructuren en het risico op refoulement. We verwijzen onder meer naar rapporten van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011) en de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en het standpunt van het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013).

Een recente bron is het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (aditus foundation and Jesuit Refugee Service-Malta, "Asylum Information Database. National Country Report - Malta", up to date tot 31.08.2015). Relevant voor de beoordeling van een mogelijk risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, zijn onder meer de passages betreffende de situatie van "Dublin-terugkeerders" en de omstandigheden in de opvangfaciliteiten.

Het rapport plaatst opmerkingen bij de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in het geval van "Dublin-terugkeerders". Het stelt dat het verzoek voor internationale bescherming van een persoon, die Malta verlaat zonder toestemming van de bevoegde instanties zal worden beschouwd als impliciet ingetrokken. Dit betekent volgens de auteur dat een persoon bij terugkeer zal worden geconfronteerd met een ingetrokken verzoek, wat hem vatbaar zou maken voor verwijdering. Verder stelt het dat personen, die Malta verlieten op onwettelijke wijze, bij terugkeer zouden kunnen worden vervolgd op grond van de bepalingen van de immigratiewetgeving (pagina 22). Het rapport noemt de condities in de open opvangcentra "challenging". Het maakt melding van problematische situaties op vlak van hygiëne, veiligheid en overbevolking ("Overall, the living conditions in the open centres, save for a few exceptions, are extremely challenging. Low hygiene levels, severe over-crowding, lack of physical security, location of most centres in a remote area of Malta, poor material structures and occasional infestation of rats are the main general concerns expressed in relation to the Open Centres", pagina 42).

Wat de situatie van "Dublin-terugkeerders" betreft denken we dat rekening moet worden gehouden met de eind vorig jaar uiteengezette nieuwe strategie inzake immigratie en asiel van de Maltese regering (Carmelo Abela, minister van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid, "Strategy for the Reception of Asylum Seekers and Irregular Immigrants", 09.11.2015; kopie toegevoegd aan administratief dossier). Deze strategie maakt onder meer een einde aan de automatische detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze binnen reisden. Immigranten zullen enkel kunnen worden vastgehouden indien een van de zes gronden, omschreven in Richtlijn 2013/22/EU, van toepassing is of indien hij het voorwerp is van een uitwijzingsbevel.

Alternatieven voor detentie worden ingevoerd in de nationale wetgeving en ook een verbetering van de omstandigheden in de opvangfaciliteiten wordt vooropgezet. De nieuwe strategie werd verwelkomd door het Maltese maatschappelijk middenveld en door het UNHCR, die het beschouwen als een belangrijke stap voorwaarts (Times of Malta, "New migration strategy is a step in right direction – NGOs", 03.01.2016; "UNHCR's Observations on Malta's Revised Legislative and Policy Framework for the Reception of Asylum-Seekers", 25.02.2016).

Wat de situatie van "Dublin-terugkeerders" betreft wensen we te wijzen dat de bovenvermelde strategie-nota vermeldt dat verzoekers voor internationale bescherming enkel het voorwerp kunnen zijn van een uitwijzingsbevel indien hun verzoek het voorwerp was van een definitieve afwijzing ("A return decision shall be issued only in the event that an asylum application is definitively rejected in accordance with relevant legislation, in which case the person in question would become subject to the relevant provisions of the Immigration Act (Cap 217) and the Common Standards and Procedures for Returning Illegally Staying Third Country Nationals Regulations, SL 217.12, including detention with a view to effecting return", pagina 10). De betrokkene diende nog geen verzoek voor internationale bescherming in in Malta.

Betreffende de bovenvermelde beschrijving van de condities in de opvangcentra benadrukken we dat de auteurs betreffende deze opmerkingen in voetnoot verwijzen naar "Not Here to Stay", een rapport van de "International Commission of Jurists" van mei 2012 ("See for example, International Commission of Jurists, Not Here to Stay, May 2012"). Dit rapport was de neerslag van een bezoek van 26 tot 30 september 2011 en kan volgens ons bezwaarlijk als een weergave van de actuele toestand worden beschouwd. Er wordt niet verwezen naar andere, meer actuele bronnen, waardoor niet duidelijk is op basis van welke bronnen de bovenvermelde beschrijving van de omstandigheden in de open opvangfaciliteiten is gesteund.

We betwisten niet dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Malta op bepaalde onderdelen inderdaad problemen kennen, maar niet dat ze dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene is in België met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Malta betreffende de opvang wensen we op te merken dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Malta. In tegenstelling tot Italië wordt Malta heden niet geconfronteerd met een grote instroom van vluchtelingen. We zijn van oordeel

dat bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden in Malta zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen.

De Maltese instanties werden bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Malta kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde dat zijn beide ouders en een jongere broer al geruime tijd in het Verenigd Koninkrijk (VK) verblijven. We wijzen er op dat de betrokkene geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in het VK verblijvende familie of dat zijn ouders en broer, verblijvend in het VK, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor dd. 06.06.2016 verklaarde de betrokkene dat hij in India slachtoffer was van een ongeval en sindsdien problemen kent met zijn linker bovenbeen. Via het opvangcentrum kwamen we te weten dat de betrokkene tussen 17.10.2016 en 07.11.2016 een heilkundige ingreep onderging. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Malta zal worden opgevangen.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk is gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Maltese instanties.

(...)."

Ten opzichte van verzoekster:

"(...)

+ kinderen S. J., m, geboren te Delhi (India) op (...)2005 en K..S., v, geboren te Delhi (India), beiden van nationaliteit : Afghanistan

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K. alias M.

voornaam : J. alias J. K.

geboortedatum : (...)1981 alias (...)1978

geboorteplaats : Ghazni

nationaliteit : Afghanistan alias India

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 03.06.2016 asiel in België samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen. Ze legde de volgende documenten voor : een identiteitsdocument van Afghanistan ("taskera") met nummer xxx, afgegeven te Ghazni (Afghanistan) en een verblijfsdocument van India ('Registration Certificate/Residential Permit'), afgegeven op 01.02.2002.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de Maltese consulaire diensten in New Delhi (India) de betrokkene een Schengenvisum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van tien dagen tussen 13.05.2016 en 06.06.2016.

De betrokkene werd gehoord op 06.06.2016 en verklaarde dat ze, staatsburger van Afghanistan en Sikh, als kind met haar ouders van Afghanistan naar India vluchtte. Op 27.05.2016 vlogen de betrokkene en haar gezin van India via Dubai en Italië naar Malta met een volgens de betrokkene door een smokkelaar geregeld paspoort van India en een door de ambassade van Malta afgegeven visum. Na een verblijf van twee dagen vlogen de betrokkene en haar gezin van Malta naar België.

De betrokkene stelde dat de smokkelaar België koos. Ze uitte verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Maltese instanties omdat Malta haar niet zal accepteren en ze in België wil blijven.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 21.06.2016 werd een verzoek voor overname met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 gericht aan de Maltese instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Malta met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch stelde het Hof dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kent waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening

604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De voorbije jaren werd in verscheidene bronnen (rapporten, mededelingen, standpunten...) gewezen op problematische aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. De kritiek richtte zich voornamelijk op de "automatische" detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze binnen reisden, de ontoereikende opvangstructuren en het risico op refoulement. We verwijzen onder meer naar rapporten van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011) en de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en het standpunt van het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013).

Een recente bron is het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (aditus foundation and Jesuit Refugee Service-Malta, "Asylum Information Database. National Country Report - Malta", up to date tot 31.08.2015, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Relevant voor de beoordeling van een mogelijk risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, zijn onder meer de passages betreffende de situatie van "Dublin-terugkeerders" en de omstandigheden in de opvangfaciliteiten.

Het rapport plaatst opmerkingen bij de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in het geval van "Dublin-terugkeerders". Het stelt dat het verzoek voor internationale bescherming van een persoon, die Malta verlaat zonder toestemming van de bevoegde instanties zal worden beschouwd als impliciet ingetrokken. Dit betekent volgens de auteur dat een persoon bij terugkeer zal worden geconfronteerd met een ingetrokken verzoek, wat hem vatbaar zou maken voor verwijdering. Verder stelt het dat personen, die Malta verlieten op onwettelijke wijze, bij terugkeer zouden kunnen worden vervolgd op grond van de bepalingen van de immigratiewetgeving (pagina 22).

Het rapport noemt de condities in de open opvangcentra "challenging". Het maakt melding van problematische situaties op vlak van hygiëne en veiligheid en van overbevolking ("Overall, the living conditions in the open centres, save for a few exceptions, are extremely challenging. Low hygiene levels, severe over-crowding, lack of physical security, location of most centres in a remote area of Malta, poor material structures and occasional infestation of rats are the main general concerns expressed in relation to the Open Centres", pagina 42).

Wat de situatie van "Dublin-terugkeerders" betreft denken we dat rekening moet worden gehouden met de eind vorig jaar uiteengezette nieuwe strategie inzake immigratie en asiel van de Maltese regering (Carmelo Abela, minister van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid, "Strategy for the Reception of Asylum Seekers and Irregular Immigrants", 09.11.2015; een kopie wordt toegevoegd aan administratief dossier). Deze strategie maakt onder meer een einde aan de automatische detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze binnen reisden. Immigranten zullen enkel kunnen worden vastgehouden indien een van de zes gronden, omschreven in Richtlijn 2013/22/EU, van toepassing is of indien hij het voorwerp is van een uitwijzingsbevel.

Alternatieven voor detentie worden ingevoerd in de nationale wetgeving en ook een verbetering van de omstandigheden in de opvangfaciliteiten wordt vooropgezet. De nieuwe strategie werd verwelkomd door het Maltese maatschappelijk middenveld en door het UNHCR, die het beschouwen als een belangrijke stap voorwaarts (Times of Malta, "New migration strategy is a step in right direction - NGOs", 03.01.2016; "UNHCR's Observations on Malta's Revised Legislative and Policy Framework for the Reception of Asylum-Seekers", 25.02.2016).

Wat de situatie van "Dublin-terugkeerders" betreft wensen we te wijzen dat de bovenvermelde strategie-nota vermeldt dat verzoekers voor internationale bescherming enkel het voorwerp kunnen zijn van een uitwijzingsbevel indien hun verzoek het voorwerp was van een definitieve afwijzing ("A return decision shall be issued only in the event that an asylum application is definitively rejected in accordance with relevant legislation, in which case the person in question would become subject to the relevant provisions of the Immigration Act (Cap 217) and the Common Standards and Procedures for Returning

Illegally Staying Third Country Nationals Regulations, SL 217.12, including detention with a view to effecting return", pagina 10). De betrokkene diende nog geen verzoek voor internationale bescherming in in Malta.

Betreffende de bovenvermelde beschrijving van de condities in de opvangcentra benadrukken we dat de auteurs betreffende deze opmerkingen in voetnoot verwijzen naar "Not Here to Stay", een rapport van de "International Commission of Jurists" van mei 2012 ("See for example, International Commission of Jurists, Not Here to Stay, May 2012"). Dit rapport was de neerslag van een bezoek van 26 tot 30 september 2011 en kan volgens ons bezwaarlijk als een weergave van de actuele toestand worden beschouwd. Er wordt niet verwezen naar andere, meer actuele bronnen, waardoor niet duidelijk is op basis van welke bronnen de bovenvermelde beschrijving van de omstandigheden in de open opvangfaciliteiten is gesteund.

We betwisten niet dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Malta op bepaalde onderdelen inderdaad problemen kennen, maar niet dat ze dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene is in België met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Malta betreffende de opvang wensen we op te merken dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Malta. In tegenstelling tot Italië wordt Malta heden niet geconfronteerd met een grote instroom van vluchtelingen. We zijn van oordeel dat bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden in Malta zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat Malta haar niet zal accepteren merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van haar bewering te beoordelen. Betreffende haar wens in België te kunnen blijven herhalen we dat de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De Maltese instanties werden bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Malta kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte geen gewag van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken waarin de betrokkene in Malta zal worden opgevangen.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk is gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Maltese instanties.
(...).”

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

- Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

- Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing tot vasthouding. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk. Tevens gaat zij gepaard met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid m.b.t. de verwijderingsmaatregel of waarvan de tenuitvoerlegging imminent is geworden (udn zaak met het rolnummer 199 709).

De vordering is ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM. Zij voeren aan dat de Maltese autoriteiten niet hebben ingestemd met het terugnameverzoek en dat de asielprocedure in Malta op dit moment te wensen overlaat. Verzoekers verwijzen naar de volgende rapporten:

- Royal College of Psychiatrists, mei 2016, waarin vermeld staat dat de voorbije 10 jaar 17 000 personen asiel hebben aangevraagd in Malta en dat de Maltese wet bepaalt dat asielzoekers in detentie verblijven terwijl hun aanvraag wordt onderzocht;
- een artikel of rapport terug te vinden op www.ecoi.net waarin het UNHCR vermeldt dat het UNCHR het essentieel acht dat de Maltese autoriteiten op individuele wijze moeten nagaan of detentie noodzakelijk is en dat gratis juridische bijstand zich niet uitstrekt tot de beroepsinstanties. Tevens vermeldt het UNHCR dat het in de loop der jaren verscheidene problemen heeft opgemerkt inzake de juridische bijstand, inclusief de vertaaldiensten die helpen bij ontmoetingen tussen advocaat en cliënt. Dit zal een invloed hebben op de effectiviteit van de juridische bijstand. Tevens stelt het UNHCR dat er een gebrek is aan duidelijkheid over de alternatieven voor detentie;
- een artikel of rapport terug te vinden op www.ecoi.net over de situatie van Dublin-terugkeerders waaruit blijkt dat recht op toegang tot de procedure bij terugkeer problematisch is en met een verwijzing naar een uitspraak van een Duitse rechter van 12 januari 2015 waarbij een overdracht naar Malta werd geschorst omdat de asielzoeker het risico liep op onredelijke detentieomstandigheden omdat de basiszorgen ontbraken;
- een arrest van het Supreme Court in Engeland van 19 februari 2014 waarin vermeld wordt dat in Dublinzaken zowel systematische tekortkomingen moeten worden onderzocht als individuele aspecten van de zaak.

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat verzoeker niet geopereerd werd en niet kan stappen, zodat hij bij een terugkeer zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM omdat in een AIDA-rapport gesteld wordt dat er geen procedurele garanties zijn voor kwetsbare personen. Verzoekers wijzen er ook op dat verzoekster en de kinderen hun medegelovigen hebben gevonden, elke week ernaartoe gaan om te bidden en dat de kinderen naar een Nederlandstalige school gaan. Het is niet in het belang van de kinderen om te worden uitgewezen naar Malta en dit houdt een schending in van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekers wijzen er tevens op dat in een AIDA-rapport wordt vermeld dat de Maltese nationale wetgeving het gebruik van het concept van veilige landen toestaat en dat India in Malta op de lijst van veilige landen staat. Verzoekers wijzen erop dat zij voor hun vertrek in India woonden als Afghaanse vluchtelingen in het bezit van een Indiase vluchtelingenkaart. Zij zullen in Malta geen internationale bescherming krijgen aangezien Malta India als veilig land beschouwt. Verzoekers stellen dat België dit concept niet toepast voor Afghaanse erkende vluchtelingen die in India woonden.

3.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn

land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor een verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de

systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen, aangezien zij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Malta en in het licht van de specifieke situatie van verzoekers als Dublin-terugkeerders, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij overname door Malta.

3.1.3 Het betoog van verzoekers wordt weergegeven onder punt 3.1.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Maltese asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekers, als asielzoekers en Dublin-terugkeerders, behoren tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.1.4. Aangaande de toegang tot de asielprocedure specifiek voor Dublin-terugkeerders, de tekortkomingen in het Maltese asielsysteem en de door verzoekers geuite vrees voor detentie, wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

"De voorbije jaren werd in verscheidene bronnen (rapporten, mededelingen, standpunten...) gewezen op problematische aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. De kritiek richtte zich voornamelijk op de "automatische" detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze binnen reisden, de ontoereikende opvangstructuren en het risico op refoulement. We verwijzen onder meer naar rapporten van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011) en de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en het standpunt van het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013).

Een recente bron is het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (aditus foundation and Jesuit Refugee Service-Malta, "Asylum Information Database. National Country Report - Malta", up to date tot 31.08.2015). Relevant voor de beoordeling van een mogelijk risico op blootstelling aan omstandigheden,

die strijdig zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, zijn onder meer de passages betreffende de situatie van "Dublin-terugkeerders" en de omstandigheden in de opvangfaciliteiten.

Het rapport plaatst opmerkingen bij de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in het geval van "Dublin-terugkeerders". Het stelt dat het verzoek voor internationale bescherming van een persoon, die Malta verlaat zonder toestemming van de bevoegde instanties zal worden beschouwd als impliciet ingetrokken. Dit betekent volgens de auteur dat een persoon bij terugkeer zal worden geconfronteerd met een ingetrokken verzoek, wat hem vatbaar zou maken voor verwijdering. Verder stelt het dat personen, die Malta verlieten op onwettelijke wijze, bij terugkeer zouden kunnen worden vervolgd op grond van de bepalingen van de immigratiewetgeving (pagina 22).

Het rapport noemt de condities in de open opvangcentra "challenging". Het maakt melding van problematische situaties op vlak van hygiëne, veiligheid en overbevolking ("Overall, the living conditions in the open centres, save for a few exceptions, are extremely challenging. Low hygiene levels, severe over-crowding, lack of physical security, location of most centres in a remote area of Malta, poor material structures and occasional infestation of rats are the main general concerns expressed in relation to the Open Centres", pagina 42).

Wat de situatie van "Dublin-terugkeerders" betreft denken we dat rekening moet worden gehouden met de eind vorig jaar uiteengezette nieuwe strategie inzake immigratie en asiel van de Maltese regering (Carmelo Abela, minister van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid, "Strategy for the Reception of Asylum Seekers and Irregular Immigrants", 09.11.2015; kopie toegevoegd aan administratief dossier). Deze strategie maakt onder meer een einde aan de automatische detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze binnen reisden. Immigranten zullen enkel kunnen worden vastgehouden indien een van de zes gronden, omschreven in Richtlijn 2013/22/EU, van toepassing is of indien hij het voorwerp is van een uitwijzingsbevel.

Alternatieven voor detentie worden ingevoerd in de nationale wetgeving en ook een verbetering van de omstandigheden in de opvangfaciliteiten wordt vooropgezet. De nieuwe strategie werd verwelkomd door het Maltese maatschappelijk middenveld en door het UNHCR, die het beschouwen als een belangrijke stap voorwaarts (Times of Malta, "New migration strategy is a step in right direction – NGOs", 03.01.2016; "UNHCR's Observations on Malta's Revised Legislative and Policy Framework for the Reception of Asylum-Seekers", 25.02.2016).

Wat de situatie van "Dublin-terugkeerders" betreft wensen we te wijzen dat de bovenvermelde strategie-nota vermeldt dat verzoekers voor internationale bescherming enkel het voorwerp kunnen zijn van een uitwijzingsbevel indien hun verzoek het voorwerp was van een definitieve afwijzing ("A return decision shall be issued only in the event that an asylum application is definitively rejected in accordance with relevant legislation, in which case the person in question would become subject to the relevant provisions of the Immigration Act (Cap 217) and the Common Standards and Procedures for Returning Illegally Staying Third Country Nationals Regulations, SL 217.12, including detention with a view to effecting return", pagina 10). De betrokkene diende nog geen verzoek voor internationale bescherming in in Malta.

Betreffende de bovenvermelde beschrijving van de condities in de opvangcentra benadrukken we dat de auteurs betreffende deze opmerkingen in voetnoot verwijzen naar "Not Here to Stay", een rapport van de "International Commission of Jurists" van mei 2012 ("See for example, International Commission of Jurists, Not Here to Stay, May 2012"). Dit rapport was de neerslag van een bezoek van 26 tot 30 september 2011 en kan volgens ons bezwaarlijk als een weergave van de actuele toestand worden beschouwd. Er wordt niet verwezen naar andere, meer actuele bronnen, waardoor niet duidelijk is op basis van welke bronnen de bovenvermelde beschrijving van de omstandigheden in de open opvangfaciliteiten is gesteund.

We betwisten niet dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Malta op bepaalde onderdelen inderdaad problemen kennen, maar niet dat ze dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij erkent dat er in het verleden problemen waren inzake detentie, toegang tot de procedure voor Dublin-terugkeerders die reeds in Malta geregistreerd werden en de omstandigheden in de open opvangcentra. In dit verband merkt de verwerende partij op dat de rapporten over de omstandigheden in de opvangcentra dateren van mei 2012 en feiten betreffen vastgesteld in september 2011 maar dat wel aanvaard wordt dat het "Asylum Information Database.

National Country Report - Malta", up to date tot 31 augustus 2015 (hierna: het AIDA-rapport) kritische opmerkingen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten. De verwerende partij is de mening toegedaan dat hier echter niet uit volgt dat de opvangfaciliteiten en -voorzieningen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening, per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Tevens blijkt dat de verwerende partij verwijst naar een nieuwe strategie van de Maltese regering inzake immigratie en asiel die terug te vinden is in *"Strategy for the reception of Asylum Seekers and irregular Immigrants"* op 9 november 2015 opgesteld door de Maltese minister van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid, Carmelo Abela. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier. De verwerende partij merkt op dat hieruit blijkt dat een einde wordt gesteld aan de automatische detentie en dat een verbetering in de opvangfaciliteiten wordt vooropgezet. Het UNHCR vond dit een stap in de goede richting in hun *"Observations on Malta's revised Legislative and Policy Framework for the reception of Asylum-seekers"* van 25 februari 2016. Uit deze nieuwe strategie dat asielzoekers enkel het voorwerp kunnen zijn van een uitwijzingsbevel indien hun verzoek het voorwerp was van een definitieve afwijzing maar dat verzoekers nog geen asielverzoek hebben ingediend in Malta.

Met hun algemene verwijzingen in het middel naar niet nader gespecificeerde en ongedateerde rapporten, doen verzoekers geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissingen die handelen over de nieuwe strategie van de Maltese regering inzake detentie en inzake opvangomstandigheden. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers nog niet geregistreerd werden in Malta en er nog geen asielaanvraag hebben ingediend, zodat hun twijfels bij het recht op toegang tot de asielprocedure onterecht zijn. Tevens wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk vermeld wordt dat uit de nieuwe strategie blijkt dat asielzoekers enkel het voorwerp kunnen zijn van een uitwijzingsbevel indien hun verzoek het voorwerp was van een definitieve afwijzing en dat dit niet het geval is voor verzoekers. De kritiek van verzoekers op de procedurele aspecten, meer bepaald het ontbreken van gratis juridische bijstand in beroep en de aanwezigheid van tolken voor contacten tussen advocaten en hun cliënten, bestaat uit citaten uit niet nader vernoemde of gedateerde rapporten waarvan verzoekers niet de moeite gedaan hebben om ze bij het verzoekschrift te voegen of toch minstens de titel of datum ervan te vermelden. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat deze kritiek geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat er een nieuwe strategie van de Maltese regering is inzake immigratie en asiel. Uit deze *"Strategy for the reception of Asylum Seekers and irregular Immigrants"*, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat naast een verbetering van de opvangcondities voor asielzoekers ook tot doel gesteld wordt de procedures aan te passen zodat de rechten van de asielzoeker beter beschermd worden (*"The institution of procedures intended to better safeguard the rights of asylum seekers and irregular migrants"*, p. 4). Tevens wordt gesteld dat Malta zijn praktijken heeft aangepast in lijn met de ter zake geldende EU-richtlijnen (*"It bears noting that in the international protection sphere Malta has updated its practices in line with the relevant EU-directives, with the result that it now has an well established and efficient system for the determination of international protection"*, p. 4).

De verwijzing naar Duitse rechtspraak in één bepaalde zaak in januari 2015 doet hieraan geen afbreuk en heeft geen precedentswaarde, en de verwijzing naar een arrest van het Supreme Court brengt niets bij, gezien uit de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met zowel de algemene aspecten als de individuele situatie van verzoekers (zie in dit verband ook punt 3.3.5. van dit arrest).

Waar verzoekers erop wijzen dat India in Malta op de lijst van veilige landen staat, merkt de Raad op dat dit ook het geval is voor de Belgische lijst van veilige landen die op dit ogenblik geldt: India wordt hier ook op vermeld. De bewering dat *"België(...) dit concept niet toe(past) aan de Afghaanse erkende vluchtelingen die in India woonden"* wordt door geen enkel gegeven gestaafd. Verzoekers tonen hiermee alleszins niet aan dat hun asielverzoek in Malta niet of niet op voldoende wijze zal onderzocht worden.

Verzoekers uiten geen concrete kritiek op de in de bestreden beslissingen vermelde nieuwe strategie van de Maltese regering die door het UNHCR een stap in de goede richting werd bevonden.

Het besluit van de verwerende partij dat verzoekers toegang hebben tot een daadwerkelijke asielprocedure, wordt derhalve niet onderuit gehaald.

Verzoekers maken *prima facie* niet aannemelijk dat zij als asielzoekers bij overdracht naar Malta zullen worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het

EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoekers en Dublin-terugkeerders, behoren tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.1.5. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Malta, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekers in het licht van het gegeven dat zij als asielzoekers behoren tot een kwetsbare groep.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene is in België met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Malta betreffende de opvang wensen we op te merken dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Malta. In tegenstelling tot Italië wordt Malta heden niet geconfronteerd met een grote instroom van vluchtelingen. We zijn van oordeel dat bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden in Malta zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen.

De Maltese instanties werden bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese instanties de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Malta kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde dat zijn beide ouders en een jongere broer al geruime tijd in het Verenigd Koninkrijk (VK) verblijven. We wijzen er op dat de betrokkene geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in het VK verblijvende familie of dat zijn ouders en broer, verblijvend in het VK, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor dd. 06.06.2016 verklaarde de betrokkene dat hij in India slachtoffer was van een ongeval en sindsdien problemen kent met zijn linker bovenbeen. Via het opvangcentrum kwamen we te weten dat de betrokkene tussen 17.10.2016 en 07.11.2016 een heilkundige ingreep onderging. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Malta zal worden opgevangen.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk is gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

In de tweede bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene is in België met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr.

29217/12 Tarakhel v. Switzerland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Malta betreffende de opvang wensen we op te merken dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Malta. In tegenstelling tot Italië wordt Malta heden niet geconfronteerd met een grote instroom van vluchtelingen. We zijn van oordeel dat bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden in Malta zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat Malta haar niet zal accepteren merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van haar bewering te beoordelen. Betreffende haar wens in België te kunnen blijven herhalen we dat de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De Maltese instanties werden bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Malta kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte geen gewag van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken waarin de betrokkene in Malta zal worden opgevangen.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Verzoekers voeren aan dat verzoeker net geopereerd werd en niet kan stappen, zodat hij bij een terugkeer zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat verzoekster en de kinderen hun medegelovigen hebben gevonden, elke week ernaartoe gaan om te bidden en dat de kinderen naar een Nederlandstalige school gaan.

Uit de stukken van het administratief dossier (Dublininterview van 6 juni 2016) blijkt dat verzoeker het volgende verklaard heeft:

"31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Dat was de keuze van de smokkelaar

32. Hoe is uw gezondheidstoestand?

Ik had in Delhi een ongeval en ik heb sindsdien problemen met mijn linker bovenbeen. Er zit een pin in.

33. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik wil hier blijven. Malta zal ons niet accepteren.

Op basis waarvan denkt u dat ? Dat weet ik niet.

Waarom zegt u dat dan? Ik weet niets van Malta."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker inmiddels tussen 17 oktober en 7 november 2016 een heelkundige ingreep onderging.

Uit de stukken van het administratief dossier (Dublininterview van 6 juni 2016) blijkt dat verzoekster het volgende verklaard heeft:

“31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

België was de keuze van de smokkelaar

32. Hoe is uw gezondheidstoestand?

Ik heb geen gezondheidsproblemen.

33. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Malta accepteert ons niet.

Op basis waarvan zegt u dat ? Wij denken dat ze ons niet accepteren.

Waarom niet? Wij zijn naar hier gekomen en wij willen hier blijven..”

Uit de motieven van de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en dat werd opgemerkt dat geen medische attesten werden voorgelegd aan het bestuur. Ook bij huidig verzoekschrift wordt geen enkel medisch attest gevoegd dat verzoekers' bewering dat hij niet zou kunnen stappen, ondersteunt. Bijgevolg werpen verzoekers' beweringen geen ander licht op verzoekers gezondheidstoestand en op de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

De omstandigheid dat hun kinderen hier gedurende een half schooljaar school hebben gelopen tijdens het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat, brengt niet mee dat Malta niet de verantwoordelijke lidstaat kan zijn.

Hoewel verzoekers als asielzoekers behoren tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kunnen verzoekers niet zonder meer betogen dat dit meebrengt dat de Maltese autoriteiten niet bevoegd kunnen zijn voor de behandeling van hun asielaanvraag. De Maltese autoriteiten werden op de hoogte gebracht dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers en in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij ten minste vijf dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekers. Verzoekers tonen niet aan dat zij dergelijke specifieke noden hebben op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zullen worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat verzoekers noch met hun verwijzing naar algemene rapporten noch met hun betoog aangaande hun individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Malta door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan hun geval.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekers, als asielzoekers en Dublin-terugkeerders, bij hun overdracht naar Malta zullen worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van hun persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoekers noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Malta omwille van omstandigheden eigen aan hun geval het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers tonen verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is niet ernstig.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET